

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 104/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. M. a M. M., obaja bytom L., zastúpených advokátom JUDr. L. J., R., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2 T 129/2003 zo 7. novembra 2006, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 54/2007 zo 4. júla 2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 6/2008 z 19. marca 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. a M. M. odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2008 doručená sťažnosť M. M. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a M. M. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, ďalej spolu len „sťažovatelia“), doplnená na výzvu ústavného súdu podaním doručeným 6. októbra 2008, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 129/2003 zo 7. novembra 2006, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 54/2007 zo 4. júla 2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 6/2008 z 19. marca 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 129/2003 zo 7. novembra 2006 odsúdení za trestný čin poškodzovania spotrebiteľa spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a § 121 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (keď predtým boli dvakrát okresným súdom spod obžaloby oslobodení) za skutok, ktorého sa mali dopustiť tým, že *„poškodili spotrebiteľa O. M. na akosti tovaru tak, že menovaný si mal vo V. okres L. začiatkom apríla roku 2002 objednať u M. M. ako živnostníka dodávku malotraktora MT 8-132 s motorom Lombardini v kúpnej cene 360.000,- Sk, ktorú poškodený vyplatil M. M. v dvoch splátkach, a to dňa 24. 3. 2002 sumu vo výške 100.000,- Sk a dňa 16. 4. 2002 sumu vo výške 260,000,- Sk, dňa 18. 4. 2002 mu dodali malotraktor MT 8-132 s motorom Slávia, ktorý oproti motoru Lombardini má horšie technické parametre, nižší výkon, životnosť, vyššiu spotrebu a hlučnosť, tiež nižšiu kúpnu cenu, na tieto okolnosti poškodeného úmyselne neupozornili, pretože už od výrobcu objednali motor Slávia, čím poškodili O. M. o sumu najmenej 52.291,-Sk“*.

Sťažovatelia podali proti prvostupňovému rozsudku odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 To 54/2007-288 zo 4. júla 2007 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a na „nezmenenom skutkovom základe“ podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 odsúdil sťažovateľa v 1. rade za trestný čin poškodzovania spotrebiteľa podľa § 121 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a sťažovateľa v 2. rade odsúdil za trestný čin poškodzovania spotrebiteľa podľa § 10 ods. 1 a § 121 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Sťažovatelia podali proti rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), c) a i) Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, ktoré najvyšší súd odmietol uznesením sp. zn. 3 Tdo 6/2008 z 19. marca 2008.

Podľa názoru sťažovateľov označené rozhodnutia všeobecných súdov nereagujú na nimi prednesenú obhajobu a nie sú dostatočne odôvodnené, dokonca si odporujú. Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu, pričom *„ponecháva bez povšimnutia, že za správne označuje aj to, čo sám odvolací súd zmenil“*. Krajský súd totiž konštatoval, že sťažovateľ v 2. rade nemohol naplniť znaky trestného činu, ktorý spáchal sťažovateľ v 1. rade, za ktorý boli obžalovaní ako spolupáchatelia, napriek tomu však rozhodol na nezmenenom skutkovom základe. V rozsudku odvolacieho súdu nie je uvedené, akého skutku sa mal dopustiť sťažovateľ v 2. rade, a teda nie je jasné, za aký skutok bol odsúdený. K rozhodnutiu dovolacieho súdu uviedli, že *„toto zjavne opomína, že obhajoba namietala nielen skutkové závery, ale aj závery právne, osobitne spôsob výkladu a uplatnenia § 121 Trestného zákona na daný prípad, resp. nemožnosť interpretácie tohto ustanovenia spôsobom, ktorý si osvojil odvolací súd (Ten jediný sa aspoň pokúsil vysvetliť, prečo je možné na daný prípad aplikovať § 121 Trestného zákona, aj keď spôsobom arbitrárnym a pre obhajobu nezrozumiteľným, zjavne rozširujúcim podmienky trestno-právnej zodpovednosti nad rozsah vymedzený zákonom.)“*.

Sťažovatelia namietajú, že boli odsúdení za skutok, ktorý nenapĺňa znaky objektívnej a subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania spotrebiteľa podľa § 121 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Sťažovatelia tiež namietajú porušenie práva na obhajobu, ktoré odôvodňujú tým, že sťažovateľ v 2. rade bol odvolacím súdom uznaný vinným z pomoci k trestnému činu poškodzovania spotrebiteľa podľa § 10 ods. 1 písm. c) a § 121 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, pričom o tomto obvinení nebol vopred upovedomený, nemal možnosť sa k nemu vyjadriť a prípadne zvážiť možnosti svojej obhajoby. Upozornenie na túto zmenu bolo pritom potrebné aj vzhľadom na to, že v obžalobe bol skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin poškodzovania spotrebiteľa podľa § 124 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Toto ustanovenie definuje trestný čin porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou. Sťažovatelia tvrdia, že *„Ani okresný a ani odvolací súd nás v priebehu celého*

konania neupozornili na možnosť posúdenia žalovaného skutku v zmysle § 121 Trestného zákona, resp. v zmysle § 10 ods. 1 Trestného zákona“. V tejto súvislosti sťažovatelia s poukazom na rozhodnutie Pélissier a Sassi c. Francúzsko z 25. marca 1999 uviedli, že závery dovolacieho súdu sú v rozpore s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

Sťažovatelia tiež namietajú, že označenými rozhodnutiami bolo druhýkrát rozhodnuté o nároku na náhradu škody, hoci o tomto nároku poškodeného bolo už predtým rozhodnuté v občianskoprávnom konaní tak, že jeho žaloba bola zamietnutá.

Na základe uvedeného sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

1. Základné právo M. M., nar... v R., trvalé bydlisko L., a M. M., nar... v L., bytom L., podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ich právo podľa článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši sp. zn. 2 T/129/2003 zo dňa 7. 11. 2006, Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 54/2007-288 zo dňa 4. 7. 2007 a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 6/2008 zo dňa 19. 3. 2008 porušené bolo.

2. Zrušuje sa Rozsudok Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši sp. zn. 2 T/129/2003 zo dňa 7. 11. 2006, Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 54/2007-288 zo dňa 4. 7. 2007 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 6/2008 zo dňa 19. 3. 2008, a vec sa vracia Okresnému súdu v Liptovskom Mikuláši, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. M. M. sa priznáva náhrada trov konania vo výške 6.732,- Sk, ktoré je Okresný súd v Liptovskom Mikuláši, povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. L. J., advokátska kancelária R.

4. M. M. sa priznáva náhrada trov konania vo výške 6.732,- Sk, ktoré je Okresný súd v Liptovskom Mikuláši, povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. L. J., advokátska kancelária R. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania veci vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 159/08).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali odvolanie proti namietanému rozsudku okresného súdu, ako aj dovolanie proti právoplatnému rozsudku krajského súdu, a teda v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde a v súlade s princípom subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa domáhali ochrany svojich práv v systéme všeobecných súdov. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v časti namietaného porušenia ich základných práv rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojim ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Ústavný súd nepreskúmava, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, pretože to je v právomoci opravných všeobecných súdov. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 17/01, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Ústavný súd zdôrazňuje, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno interpretovať ako právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je

v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06). Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o porušení ich základných práv.

Sťažovatelia namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že ich odsúdenie je založené na

arbitrárnom výklade a aplikácii ustanovenia § 121 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ako aj na porušení práv obhajoby, keď sťažovateľ v 2. rade nemal možnosť účinne sa obhajovať od začiatku konania, pretože nebol upovedomený o právnej kvalifikácii skutku, ako ho posudzoval odvolací súd.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu odmietol. K tvrdeniu sťažovateľov o porušení práva na obhajobu [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] v odôvodnení uznesenia sp. zn. 3 Tdo 6/2008 z 19. marca 2008 uviedol:

„Rovnako nie je daný dôvod dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon nevyžadoval, aby obvinený M. M. musel byť upozornený na odlišné právne posúdenie skutku, nakoľko sa nejednalo o zmenu právnej kvalifikácie, ani prísnejšiu právnu kvalifikáciu skutku, pre ktorý bol v obžalobe trestne stíhaný. Na tejto situácii nič nemení ani fakt, že v obžalobe okresného prokurátora v L. zo dňa 18. júna 2003, sp. zn. Pv 1239/02 (vid' č. l. 126-134 spisu) sa v právnej kvalifikácii nesprávne uvádzalo ustanovenie § 124 ods. 1 Tr. zák. súběžne popri závere, že tam uvedený skutok sa posudzuje ako trestný čin poškodzovania spotrebiteľa (správne má ísť o ustanovenie § 121 ods. 1 Tr. zák.), lebo obvinení mali spôsobiť na cudzom majetku škodu nie nepatrnú tým, že poškodili spotrebiteľa tak, že ho oklamali na akosti tovaru. Tento nedostatok bol predmetom skúmania oboch konajúcich súdov a bol vyhodnotený ako nepodstatná písárska chyba pôvodnej obžaloby. Rozhodne preto neboli porušené v žiadnych smeroch práva oboch obvinených na obhajobu (ani zákonom vyžadovaným zásadným spôsobom).“

Ústavný súd zo spisovej dokumentácie zistil, že v priebehu konania neboli pochybnosti o právnej kvalifikácii žalovaného skutku ako trestný čin poškodzovania spotrebiteľa podľa § 121 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a aj záver najvyššieho súdu, že odlišné posúdenie účasti sťažovateľa v 2. rade na trestnom čine neznamená zmenu právnej kvalifikácie ani prísnejšiu právnu kvalifikáciu, na ktorú by musel byť upozornený, nevykazuje známky arbitrárneho výkladu príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorým by najvyšší súd zasiahol do práva sťažovateľa v 2. rade na obhajobu.

Podľa sťažovateľov najvyšší súd sa nesprávne vysporiadal aj s ich dovolacou námietskou podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku založenou na tvrdení, že ich konanie nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania spotrebiteľa podľa § 121 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia k tomuto dovolaciemu dôvodu uviedol:

«Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z č. l. 287 spisu okrem iných skutočností a faktov vyplýva, že Krajský súd v Žiline vo veci vyhlásil rozsudok, ktorým pôvodný odsudzujúci rozsudok Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši zo dňa 7. novembra 2006, č. k. 2 T 129/03-253 podľa § 258 ods. 1 písm. d), písm. e), písm. f) Tr. por. v celom rozsahu zrušil. Následne sám rozhodujúc podľa § 259 ods. 3 Tr. por. obvineného M. M. uznal za vinného zo spáchania trestného činu poškodzovania spotrebiteľa podľa § 121 ods. 1 Tr. zák. a obvineného M. M. za vinného z pomoci k tomuto trestnému činu. Odvolací súd sám nekoncipoval skutkovú vetu, hoci prvostupňový rozsudok aj v tejto časti zrušil, ale zápisnične vyhlásil (rub č. l. 287 spisu), že rozhodol „pri nezmenenom skutkovom základe“. Z predmetnej zápisnice o verejnom zasadnutí tak nesporne vyplýva, že v pôvodnom konaní rozhodujúci odvolací súd na verejnom zasadnutí dňa 4. júla 2007 týmto spôsobom vyhlásil odsudzujúci rozsudok, čím prezentoval ustálenie skutku bez akejkoľvek modifikácie, na nezmenenom a konkrétnom skutkovom základe, presne takom, aký ustálil vo svojom odsudzujúcom rozsudku č. k. 2 T 129/2003-253, dňa 7. novembra 2006 Okresný súd v Liptovskom Mikuláši. Táto skutočnosť je napokon dostatočne zrejmá aj z č. l. 290 spisu, kde je presne uvedená špecifikácia skutku, ktorý bol v dôsledku podaných odvolaní v zmysle § 254 Tr. por. predmetom skúmania odvolacím Krajským súdom v Žiline.

Vyhotovenie rozsudku Krajského súdu v Žiline (prvopis č. k. 2 To 54/2007-288) však výrokovo neobsahuje skutkové závery, ktoré odvolací súd pojal do vyhláseného rozhodnutia tak, ako to prezentoval v zápisnici o verejnom zasadnutí na rube č. l. 287 spisu, a tak je v tomto rozsahu vyhotovenie rozsudku s vyhláseným rozhodnutím nesúladne.

Takýto stav síce nie je optimálny a správne naň dovolatelia poukázali v dôvodoch spoločne podaného dovolania, avšak nedostatok je jednoducho odstrániteľný postupom, podľa ktorého ak je napadnuté rozhodnutie nesprávne len v tom, že niektorý výrok v ňom chýba, alebo je neúplný, môže dovolací súd bez vyslovenia výroku podľa § 386 ods. 1 Tr. por. a zrušenia rozhodnutia podľa § 386 ods. 2 Tr. por. uznesením prikázať súdu, o ktorého

rozhodnutie ide, aby o chýbajúcom výroku rozhodol alebo neúplný výrok doplnil. V danom prípade ide o situáciu posúditelnú tak, že druhostupňový Krajský súd v Žiline vydal vyhotovenie rozhodnutia, ktoré je neúplné a ako také ho bude povinný na základe tohto uznesenia v zmysle ustanovenia § 387 Tr. por. o neúplný výrok vo vyhotovení doplniť, čím sa vyhlásený výrok optimalizuje a zosúladí výrokovo (skutkovo) s vyhlásenou formou druhostupňového rozsudku, zrejmom na rube č. l. 287 spisu ako bol správne vyhlásený (resp. ide o faktické a pragmatické nariadenie opravy nesúladu resp. chyby).

Za tejto situácie možno konštatovať, že skutkovo i právne je postup Krajského súdu v Žiline zákonný a správny. Pretože dôvodne sa má za to, že skutok v rozsudku odvolacieho súdu bol vyhlásený na verejnom zasadnutí dňa 7. novembra 2007 v zhode so skutkom ustáleným okresným súdom, možno súčasne konštatovať, že ide o skutok absolútne totožný so skutkom uvedeným v skutkovej vete pôvodného odsudzujúceho prvostupňového rozsudku. Následne možno aj spoľahlivo uzavrieť, že odvolacím súdom ustálená právna kvalifikácia takéhoto skutku je správna a skutková veta plne zodpovedá u obvineného M. M. právnej kvalifikácii trestného činu poškodzovania spotrebiteľa podľa § 121 ods. 1 Tr. zák. a u obvineného M. M. pomoci k tomuto trestnému činu v zmysle § 10 ods. 1 písm. c), § 121 ods. 1 Tr. zák. Rozhodne nemožno prisvedčiť dovolacej námietke oboch obvinených v tom ohľade, že by napadnuté rozhodnutie bolo založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Konceptia ustáleného skutku súdmi oboch stupňov neodporuje totiž ani právnej kvalifikácii prvostupňového odsudzujúceho rozsudku podľa § 9 ods. 2, § 121 ods. 1 Tr. zák., ani vyššie uvedenej právnej kvalifikácii ustálenej druhostupňovým Krajským súdom v Žiline.

Zo znenia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom opravnom prostriedku – dovolaní je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistili súdy prvého a druhého stupňa v pôvodnom konaní. Rovnako ani nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

V posudzovanej trestnej veci je z dôvodov dovolania (ako aj z celého obhajobného postoja oboch obvinených prezentovaného počas pôvodného trestného konania) zrejmé, že

obvinení namietali a namietajú spôsob, akým súdy oboch druhov a stupňov v pôvodnom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v ich neprospech. Avšak skutok v znení koncipovanom Okresným súdom v Liptovskom Mikuláši a Krajským súdom v Žiline je pre Najvyšší súd Slovenskej republiky záväzný, z čoho sekundárne vyplýva, že aj ustálená právna kvalifikácia skutku je v súlade so zákonom a správna. Oba v pôvodnom konaní rozhodujúce súdy pritom správne prihliadli aj na všetky hmotnoprávne ustanovenia, ktoré v prejednávanom prípade prichádzali do úvahy.»

Ústavný súd sa aj v tejto časti stotožňuje so závermi najvyššieho súdu. Z obsahu dovolania, ako aj zo sťažnosti je zrejmé, že sťažovatelia nesúhlasia s hodnotením dôkazov, na základe ktorého všeobecné súdy dospeli k záveru, že sťažovatelia sa dopustili konania tak, ako je koncipované v obžalobe, a ich konanie napĺňa znaky konkrétneho trestného činu. Najvyšší súd v rozsahu zákonom vymedzeného dovolacieho dôvodu pri viazanosti skutkovými závermi zistenými odvolacím súdom posúdil, či zo skutkových záverov vyplýva právna kvalifikácia ustálená odvolacím súdom, a dospel k právnemu názoru, ktorý je podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľný, a závery najvyššieho súdu sú v rozsahu ústavných záruk súdneho konania aj dostatočne odôvodnené.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená. Samotná skutočnosť, že si všeobecné súdy neosvojili interpretáciu výsledkov dokazovania a právny výklad obhajoby, nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľmi označených práv. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu, nezaoberal sa už ďalšími nárokmi sťažovateľov uplatnenými v petite ich sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2009